

Čís. 6253.

Ku zamítnutí žaloby podle Šu 35 ex. ř. nestačí, že žalobní návrh zněl v ten smysl, že exekuční titul uhasl a že se exekuce zrušuje, pakli jde z obsahu žaloby jasné na jevo, že jsou uplatňovány námítky podle Šu 35, druhý odstavec, ex. ř.

Proti exekuci vyklizením na základě soudního schválení výpovědi nelze s úspěchem uplatňovati, že vlastník domu, v němž jest náhradní byt, zdráhá se dlužníka přijati za nájemníka a že náhradní byt stal se v poslední době nevhodným.

(Rozh. ze dne 8. září 1926, Rv II 532/26.)

Žaloba dlužníka proti vymáhajícímu věřiteli, by bylo uznáno právem, že exekuce vyklizením jest nepřipustnou a že se zrušuje, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobní návrh zněl na vydání rozsudku, že exekuční titul uhasl a že exekuce se zrušuje. Z obsahu žaloby jde však jasné na jevo, že žalobce podává námítky proti nároku po rozumu Šu 35 ex. ř., zejména jest to vidno z odstavce druhého žaloby, kde se praví, že po vzniku exekučního titulu nastaly okolnosti, jež exekuční nárok žalované strany zrušují, resp. zastavují. V tom směru tedy odvolací soud nemá pravdu. Nelze lpěti na jednotlivém slově, je-li podstata věci jasna, což ani zákonodárce si nepřejí, jak se z Šu 84 odstavec druhý c. ř. s. a z Šu 2 čís. 10 nesp. říz. zřejmě podává. Toto formální a snadno odstranitelné pochybení by tedy k zamítnutí žaloby nestačilo, v čemž je dovolateli přisvědčiti. Návrh na zrušení exekuce může býti podle Šu 39 poslední odstavec ex. ř. pojat i do žaloby oposiční. Žalobce však ve věci neuvedl skutečností, které by vymáhaný nárok zrušovaly nebo zastavovaly. Exekučním titulem jest v tomto případě usnesení okresního soudu, potvrzené také soudem rekursním, jímž byla na žádost žalovaných připuštěna 14denní výpověď žalobce z bytu a bylo vysloveno, že nájemní poměr končí dnem 28. února 1926, že žalobce jest povinen nejpozději do té doby byt vykliditi a navrhovatelům předati a že navrhovatelé jsou naproti tomu povinni dáti žalobci náhradní byt v usnesení blíže popsany. Aby žaloba podle Šu 35 ex. ř. měla úspěch, musil by žalobce dokázati skutečnosti, nastalé po vzniku exekučního titulu a nárok zrušující nebo zastavující. V tom směru tvrdí žalobce, že po vzniku exekučního titulu a) vlastník domu, v němž jest náhradní byt, zdráhá se přijati ho za nájemníka, b) že v poslední době stal se náhradní byt tak vlhkým, a že se zdravotní stav členů rodiny žalobcovy tak zhoršil, že náhradní byt se stal nedostatečným a k obývání nezpůsobilým. Z těchto skutečností však — i kdyby byly pravdivé, což žalovaní vyvracejí — nijak neplyne závěr, že vymáhaný nárok, t. j. nárok na vyklizení a předání bytu byl zrušen, že pominul jedním ze způsobů uvedených ve třetí a čtvrté hlavě občanského zákona (§§ 1411 až

1451), nebo že jeho právní účinnost byla zastavena. Ze skutečností těch dalo by se nejvýše vyvozovati, že důvody exekučního titulu, které se zevrubně obíraly dostatečností náhradního bytu a zejména jeho suchostí, neodpovídají již skutečnosti, ale tím nárok samotný nijak nebyl dotčen a nájemní poměr, který byl dnem 28. února 1926 zrušen, nijak nebyl obnoven. Zdráhá-li se vlastník domu, v němž jest náhradní byt, přijati žalobce za nájemníka, jde jen o závalu týkající se výkonu exekuce k vydobytí nároku, jež má nynější žalobce plniti toliko na vzájemné plnění, jež se má státi z ruky do ruky, což již první soud správně vystihl. Tím není bráněno ani povolení exekuce (§ 8 ex. ř.), tím méně jest jím zrušen nebo zastaven nárok. Nejvýše mohl by tím býti zavdán podnět k návrhu na odložení exekuce (§ 42 čís. 4 ex. ř.). Dodati jest ještě toto: Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno výpovědní usnesení prvního soudu, není podle Šu 4 (5) zák. o ochr. náj. dalšího opravného prostředku. Oba soudy obíraly se ve výpovědním řízení — jak již řečeno — zevrubně postačitelností náhradního bytu a jeho způsobilostí k obývání na podkladě znaleckého posudku soudního znalce a rekursní soud nepřipustil jiného znalce. Kdyby bylo dovoleno napadati toto usnesení pod rouškou námitek podle Šu 35 ex. ř. a dovolávati se jiného znaleckého posudku k důkazu, že byt není k obývání způsobilým, bylo by to jen obcházením předpisu Šu 4 (5) zák. o ochr. náj. Tím méně je to možno v tomto případě, kdy usnesení o výpovědi vydáno bylo dne 10. února 1926 na podkladě posudku soudního znalce ze dne 9. ledna 1926, kdy usnesení rekursního soudu vydáno bylo až dne 25. února 1926 a kdy znalecký posudek žalobcem předložený byl vydán již dne 5. března 1926, tedy v době velice krátké po skončení výpovědního řízení. Jest proto pochopitelno, že se žalobce velmi opatrně vyhýbal tomu, aby blíže označil onu »poslední dobu«, kdy prý vlhkost bytu nastala.

Čís. 6254.

Podání stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu do rozhodnutí nejvyššího správního úřadu, jímž byly zamítnuty námitky proti exekuci (§ 35, druhý odstavec, ex. ř.), není důvodem k odkladu exekuce.

Složení vyjevovací přísahy nemá v zápětí újmu dlužníka podle Šu 44, první odstavec ex. ř.

(Rozh. ze dne 9. září 1926, R I 773/26.)

Soud první stolice odložil řízení podle Šu 47 ex. ř. až do rozhodnutí o stížnosti, již podal dlužník k nejvyššímu správnímu soudu do zamítnutí námitek proti exekuci ministerstvem obchodu. Rekursní soud zamítl návrh na odklad exekuce. Důvody: Podání stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu, která exekuce nestaví, není důvodem pro odklad vyjevovacího řízení dle § 42 čís. 5 ex. ř., jenž je nepřipustným vzhledem k předpisu § 44 ex. ř., ježto v řízení tom lze pokračovati, aniž by s tím pro dlužníka spojeno bylo nebezpečení majetkové újmy